

Oli merten rannoilla aikoinaan kaupunki kivinen, ei asukkaista pulaa ollenkaan; oli määrä se hirmuinen. Ja hiljaa istuvi satamassaan haltia viimeinen, merta katsellen itki kaipaustaan, kuten lajinsa jokainen. Pian yli kukkaniittyjen vaelsi tyttönen suojaan metsän siimeksen hiljaa kuin hiironen. Jo koittavi kesäinen yö, kuu taivaalla kumottaa, hämärä maiseman hiljaa syö, kun se hopeaa hohtaa. Sitten ylitse maiseman ukkosen mahti käy, lyö voimalla ylitse haltian, kun ei toivoa missään näy. Salama valossaan paljastaa olennon pimeyden; haltian kauhun valtaan saa tuo henkilö hirmuinen. Pian on olennon otteessa haltia tarttuen takaapäin, käsi hyytävä - kylmä kuin kuolema - miks' pitikin käydä näin? Kuin pyynnöstä miekka välähtää ja haltian pelastaa, kirkas ääni kuin kristalli helähtää; joku syliin hänet kaappaa. Pelastaja turvaan haltian vie, jolloin hän toipua saa. Vhalleenmetsän siimekseen käy tie kauas puitten taa. Heti ystävyys välillä haltian, ihmisen ikuinen vallitsee heidät toisiinsa viimein yhdistäen täten kohtalo kahlitsee. He löytävät alla puiden rauniot kaupungin, paikan historiallisen ja erakon Vhalleenin.

Tehtävän hältä tytöt nyt saa, etsiä kansan kadonneen, merten taakse vaeltaa yön ikuisen pimeyteen maahan, jossa valtiatar yön kahlehdittuna on, jossa orjat tekevät kaiken työn kansan pahan varjon. Satamasta haltia, ihminen lähtevät laivallaan taakseen kotimaansa jättäen valkopurrellaan. Pitkin aaltojen sinistä aavaa käy laiva purjehtien kohti auringonlaskun haavaa, jok' häikäisee liekehtien. Niin taakse sinisten vesien käy viimeisen haltian tie, ja maahan öisen pimeyden se hänet viimein vie. Tapaa he maassa olennot, joitten kanssa tulevat ystäviksi reunalla soitten, joiden mättäille astuvat. Niin kulkee Kymmenen Vaeltajaa Yötä pelastamaan, joka vankityrmässä virua saa vankina varjojen alla maan. Paljon kokea Kymmenen saa, kunnes Kahdeksan vangitaan, Kaksi ystävää yksinään vaeltaa näitä auttamaan. Tulee hetki Viimeisen haltian, taistelu jo koittaa, iskee kädestä pahuuden miekan, jolloin Kymmenen voittaa. Yön Valtiatar pelastuu, valon aika koittaa voi, vihollinen viimeistä myöten kaatuu; jo koittavi aamunkoi. Kansa Kadonnut viimein hallitsee kaunist', jylhää maataan, orjat viimeisen haltian palkitsee, tämä kultakruunun saa. Ja niin on Viimeinen haltia kansansa kuningatar, hyvä, viisas ja kaunis hallitsija, Vhallean ruhtinatar.